

Sygn. akt: II C 470/15

UZASADNIENIE WYROKU Z 26 LUTEGO 2016 ROKU

SĄDU REJONOWEGO DLA M.ST. WARSZAWY

W (...)

1. Stanowiska stron i przebieg postępowania

Pozwem z dnia 18 listopada 2014 r. (data stempla pocztowego k. 30) skierowanym do tut. Sądu, (...) spółka jawna z siedzibą w S. wystąpiła przeciwko Samodzielnemu Publicznemu (...) Szpitalowi (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 12.503,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 listopada 2014 roku, tytułem należności wynikających z umów sprzedaży towarów, zawartych między stronami. W uzasadnieniu powódka podała, że sprzedała pozwanemu Szpitalowi zamówione towary o łącznej wartości 12.371,65 zł, za które pozwany do chwili obecnej nie uścił ceny. Powódka dodała do powyższej kwoty skapitalizowane odsetki w wysokości 131,51 złotych (pozew k. 2 – 3)

Nakazem zapłaty z dnia 28 listopada 2014 r. referendarz Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. uwzględnił powództwo w całości na koszt pozwanego. (nakaz zapłaty k. 31)

W sprzeciwie od powyższego nakazu, wniesionym w dniu 23 stycznia 2015 r. (data stempla pocztowego k. 49), pozwany Szpital wniósł o uchylenie nakazu zapłaty oraz o odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu w trybie art. 102 k.p.c. Odnosząc się merytorycznie do żądania pozwu pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, że uregulował należność objętą żądaniem pozwu. Podkreślił, że jako placówka publicznej służby zdrowia ma ograniczone możliwości pozyskiwania środków pieniężnych i funkcjonuje w oparciu o fundusze przekazywane przez Narodowy Fundusz Zdrowia, które są niewystarczające w stosunku do potrzeb Szpitala. Podniósł, że jest ustawowo zobowiązany do udzielenia świadczeń zdrowotnych w stanach zagrożenia życia i zdrowia, przy jednoczesnym braku automatycznej drogi pozyskiwania środków finansowych za wykonane usługi medyczne, w tym za tzw. „nadwykonania”. Na poparcie swoich twierdzeń w przedmiocie złej kondycji finansowej pozwany załączył bilans wraz z rachunkiem zysków i strat za okres od 1 stycznia 2014 do 31 grudnia 2014 roku, z którego wynika, że zadłużenie Szpitala przekroczyło kwotę 39.933.028,25 złotych. Pozwany podkreślił, że pomimo trudności finansowych ostatecznie zawsze reguluje swoje zobowiązania finansowe względem kontrahentów i zawsze lojalnie prowadzi procesy. W konkluzji pozwany wywiódł, że nigdy nie kwestionował istnienia żądania objętego pozwem, które ostatecznie w całości zapłacił. (sprzeciw k. 37 – 41)

Pismem procesowym z dnia 29 lipca 2015 r. (data stempla pocztowego k. 62) powódka cofnęła pozew w zakresie kwoty 3.760,07 zł zrzekając się roszczenia w tym zakresie. W uzasadnieniu powódka przyznała, że pozwany uregulował należność w tej części. Powódka podtrzymała przy tym żądanie zapłaty pozostałej kwoty 8.743,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych od kwoty 3.760,07 złotych od dnia 19 listopada 2014 roku do dnia 30 grudnia 2014 roku oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu. Strona powodowa wskazała, że wbrew twierdzeniom pozwanego, nie uregulował on w całości a jedynie częściowo zadłużenie objęte żądaniem pozwu (pismo procesowe strony powodowej k. 58-59).

Na rozprawie w dniu 26 lutego 2016 roku pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut spełnienia świadczenia głównego także w pozostałym zakresie (tj. co do objętych żądaniem pozwu faktur, dotychczas nie uregulowanych i nie objętych oświadczeniem o częściowym cofnięciu pozwu), przedkładając listę przelewów i potwierdzenie operacji bankowych na rachunku pozwanego Szpitala (protokół rozprawy, k. 105).

2. Ustalenia faktyczne

(...) spółka jawna z siedzibą w S. i (...) Szpital (...) z siedzibą w W. (dalej zwany także Szpitalem) pozostawały w stosunkach handlowych, które polegały na zawieraniu szeregu umów sprzedaży. Za dostarczone towary (...) spółka jawna z siedzibą w S. wystawiała Szpitalowi faktury VAT. (okoliczności niesporne)

Na podstawie zawieranych umów sprzedaży, w okresie od dnia 09 września 2014r. do dnia 30 września 2014 r. powódka dostarczała pozwanemu Szpitalowi zamówione towary (zamówienia, k. 20-27), wystawiając odbiorcy faktury VAT za dostarczony towar:

- nr FS (...) z dnia 9 września 2014 r. opiewającą na kwotę 412,07 zł brutto, płatną do dnia 9 października 2014 r.;
- nr FS (...) z dnia 9 września 2014 r. opiewającą na kwotę 3.348,00 zł brutto, płatną do dnia 9 października 2014 r.;
- nr FS (...) z dnia 15 września 2014 r. opiewającą na kwotę 2.262,09 zł brutto, płatną do dnia 15 października 2014 r.;
- nr FS (...) z dnia 24 września 2014 r. opiewającą na kwotę 2.410,56 zł brutto, płatną do dnia 24 października 2014 r.;
- nr FS (...) z dnia 24 września 2014 r. opiewającą na kwotę 1.138,86 zł brutto, płatną do dnia 24 października 2014 r.;
- nr FS (...) z dnia 30 września 2014 r. opiewającą na kwotę 1.753,49 zł brutto, płatną do dnia 30 października 2014 r.;
- nr FS (...) z dnia 30 września 2014 r. opiewającą na kwotę 937,44 zł brutto, płatną do dnia 30 października 2014 r.;
- nr (...) z dnia 30 września 2014 r. opiewającą na kwotę 109,14 zł brutto, płatną do dnia 30 października 2014 r.

Łączna kwota wynikająca z powyższych faktur VAT, do których zapłaty był zobowiązany pozwany wynosiła 12.371,65 zł (faktury VAT, k. 11-19).

W dniu 29 grudnia 2015 roku Szpital uiszczył należności wynikające z faktur VAT:

- nr FS (...) z dnia 15 września 2014 r. opiewającą na kwotę 2.262,09 zł brutto, płatną do dnia 15 października 2014 r.;
- nr FS (...) z dnia 24 września 2014 r. opiewającą na kwotę 2.410,56 zł brutto, płatną do dnia 24 października 2014 r.;
- nr FS (...) z dnia 24 września 2014 r. opiewającą na kwotę 1.138,86 zł brutto, płatną do dnia 24 października 2014 r.;
- nr FS (...) z dnia 30 września 2014 r. opiewającą na kwotę 1.753,49 zł brutto, płatną do dnia 30 października 2014 r.;
- nr FS (...) z dnia 30 września 2014 r. opiewającą na kwotę 937,44 zł brutto, płatną do dnia 30 października 2014 r.;
- nr (...) z dnia 30 września 2014 r. opiewającą na kwotę 109,14 zł brutto, płatną do dnia 30 października 2014 r.

(dowody: potwierdzenie przelewu, k. 75, rozliczenie, k. 76).

W dniu 30 grudnia 2014 roku Szpital uiszczył należności wynikające z faktur VAT:

- nr FS (...) z dnia 9 września 2014 r. opiewającą na kwotę 412,07 zł brutto, płatną do dnia 9 października 2014 r.
- oraz nr FS (...) z dnia 9 września 2014 r. opiewającą na kwotę 3.348,00 zł brutto, płatną do dnia 9 października 2014 r.

(dowody: potwierdzenie przelewu, k. 48, rozliczenie, k. 60).

Szpital nie uiszczył zapłaty odsetek za uchybienie terminom płatności wyżej wymienionych faktur VAT, których łączna kwota na dzień wytoczenia powództwa wynosiła 131,51 zł (okoliczność niesporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności niespornych między stronami, a zatem niewymagających prowadzenia postępowania dowodowego. Okoliczności takie mogą stanowić podstawę ustaleń

faktycznych bez weryfikowania ich prawdziwości, jeśli ta nie wzbudza uzasadnionych wątpliwości. Nie wymagają bowiem dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.). Natomiast gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.). Poza sporem pozostawały okoliczności takie jak: zawarcie umów sprzedaży, dostarczenie przez powódkę zamówionych towarów, obowiązek zapłaty kwot wynikających z wystawianych faktur VAT, terminy płatności oraz fakt uchybienia tym terminom.

Sąd oparł ustalenia faktyczne w zakresie poszczególnych faktur VAT, kwot z nich wynikających, terminów ich płatności oraz dat uregulowania przez pozwanego poszczególnych kwot na poczet konkretnych faktur VAT także na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy. Przedmiotowe dokumenty nie były kwestionowane co do ich wiarygodności ani autentyczności przez strony, nie budzą także wątpliwości Sądu. Stanowią one w ocenie Sądu pełnowartościowy materiał dowodowy.

Większość okoliczności nie było spornych między stronami. Niezgodne stanowiska dotyczyły w zasadniczej części rozliczeń między stronami wskutek dokonywanych już po wytoczeniu powództwa płatności przez pozwanego Szpitala na rachunek powódki oraz ich zaliczania na poczet poszczególnych faktur VAT. Ponadto, sporne między stronami było to, czy w sprawie zachodzą przesłanki do nieobciążania pozwanego kosztami procesu w myśl treści przepisu art. 102 k.p.c.

3. Uzasadnienie prawne i motywacja rozstrzygnięcia

Powództwo w ostatecznie określonym przez powódkę kształcie (co nastąpiło w piśmie z dnia 29 lipca 2015 roku, k. 58) zasługuje na uwzględnienie jedynie co do części żądania: skapitalizowanych odsetek w kwocie 131,51 złotych, a to wskutek dokonania przez pozwanego Szpitala na rzecz powódki w dniu 29 grudnia 2015 roku zapłaty kwoty 14.406,58 złotych, z której kwota 8.611,58 złotych dotyczyła kwot dochodzonych niniejszym pozwem.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pomiędzy stronami bezsporna była zasada odpowiedzialności pozwanego. Jak wynika z ustalonego powyżej stanu faktycznego strony łączył umowny stosunek prawny, na podstawie którego powód dostarczał i sprzedawał pozwanemu Szpitalowi określone w zamówieniach towary. Podstawę prawną żądania zapłaty stanowią zatem przepisy regulujące umowę sprzedaży tj. art. 535 i n. k.c.

Zgodnie z przepisem art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Skoro zatem powód dostarczył pozwanemu towary zgodnie z umową i złożonym zamówieniem, to służy mu roszczenie o zapłatę ceny. Wysokość należności powódki wynika z niekwestionowanych faktur VAT z odroczonym, 30 – dniowym terminem płatności. Roszczenie powódki o zapłatę odsetek ustawowych za zwłokę w uiszczeniu ceny również nie było kwestionowane.

Powódka domagała się zasądzenia należności głównej – 12.503,16 zł na którą składała się kwota wynikająca z wymienionych powyżej faktur (...) (...) oraz kwota 131,51 złotych, stanowiąca poprawnie pod względem rachunkowym skapitalizowane odsetki za zwłokę. Od kwoty (...) zł powódka domagała się zasądzenia odsetek od dnia następnego po dniu wytoczenia powództwa, tj. dnia 19 listopada 2014 r., co było możliwe stosownie do treści art. 482 § 1 in principio k.c., zgodnie z którym od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa. Skoro możliwe było żądanie zasądzenia odsetek już od dnia wytoczenia powództwa, tj. 18 listopada 2014 r., to a maiori ad minus, tym bardziej powódka może żądać ich zasądzenia od dnia następnego po dniu wytoczenia powództwa.

Kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie przez Sąd, że po wytoczeniu powództwa, pozwany Szpital uiszczył kwoty należności głównych ze wszystkich faktur VAT, które stanowiły podstawę żądania powódki. Nie uiszczył natomiast odsetek za zwłokę w uchybieniu terminom płatności, wynikającym z faktur.

I tak, w dniu 30 grudnia 2014 roku pozwany Szpital uiszczył należności wynikające z faktury VAT nr (...) opiewającej na kwotę 412,07 zł brutto oraz z faktury nr (...) na kwotę 3.348,00 zł brutto, co wynika jednoznacznie z potwierdzenia

dokonania przelewu (k. 48) i dokonanego rozliczenia tego przelewu (k. 60). W tym zakresie, co do kwoty (...) złotych, powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Skutkowało to koniecznością umorzenia postępowania w tym zakresie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., o czym Sąd orzekł w pkt. II sentencji wyroku.

Następnie zaś, w dniu 29 grudnia 2015 roku pozwany Szpital uiścił należności wynikające z faktur VAT: nr (...) opiewającą na kwotę 2.262,09 zł brutto, nr FS (...) opiewającą na kwotę 2.410,56 zł brutto, nr FS (...) opiewającą na kwotę 1.138,86 zł brutto, nr FS (...) opiewającą na kwotę 1.753,49 zł brutto, nr FS (...) opiewającą na kwotę 937,44 zł brutto oraz nr (...) opiewającą na kwotę 109,14 zł brutto. Zapłacenie przez pozwanego kwoty 8.611,58 złotych wynika jednoznacznie z potwierdzenia dokonania przelewu (k. 75) i dokonanego rozliczenia tego przelewu (k. 76). W tym zakresie powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem powódka została w zakresie kwoty 8.611,58 złotych na dzień zamknięcia rozprawy zaspokojona. Należy podkreślić, że zaspokojenie powoda przez pozwanego nastąpiło w tej części z końcem grudnia 2015 roku, jednak strona powodowa na dzień zamknięcia rozprawy i na datę publikacji orzeczenia w dalszym ciągu podtrzymywała w tym zakresie żądanie pozwu. W konsekwencji, Sąd oddalił częściowo powództwo, o czym orzekł punkcie trzecim sentencji.

W pozostałym zakresie: dotyczącym żądania zapłacenia kwoty 131,51 złotych, która stanowiła poprawnie skapitalizowane przez powódkę odsetki za zwłokę w zapłacie kwoty 12.503,16 zł (suma cen wynikających z wyżej wymienionych faktur VAT) oraz dalszych odsetek od tej kwoty oraz odsetek za zwłokę w zapłacie kwot 3.760,07 złotych i 8.611,58 złotych od dnia 19 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, powództwo podlegało uwzględnieniu. Podstawę prawną roszczenia powódki w zakresie odsetek stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak zostało już wskazane powyżej, zasadne jest żądanie zasądzenia odsetek od dnia 19 listopada 2014 roku albowiem jest to data po wytoczeniu powództwa i w myśl art. 482 § 1 in principio k.c. można żądać od tak skapitalizowanych odsetek dalszych odsetek. W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność, że ceny wynikające z faktur VAT zostały zapłacone po terminach w nich przewidzianych. W konsekwencji, zgodnie z przytoczoną powyżej treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., powódka posiada roszczenie do pozwanego o zapłatę odsetek za czas opóźnienia, a redakcja tego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że przesłanką żądania odsetek nie jest ani powstanie szkody w majątku dłużnika, ani też uchybienie terminowi świadczenia pieniężnego wskutek okoliczności obciążających dłużnika.

W świetle powyższego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 131,51 złotych oraz:

1. odsetki ustawowe w wysokości 13% naliczane od kwoty 131,51 złotych za okres od dnia 19 listopada 2014 roku (dzień po wytoczeniu powództwa) do dnia 22 grudnia 2014 roku, albowiem do tego dnia stosownie do art. 359 § 3 k.c. odsetki ustawowe były określone przez Radę Ministrów w wysokości 13%;
2. odsetki ustawowe w wysokości 8% naliczane od kwoty 131,51 złotych za okres od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, albowiem w tym okresie stosownie do art. 359 § 3 k.c. odsetki ustawowe były określone przez Radę Ministrów w wysokości 8%;
3. odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych naliczane od kwoty 131,51 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, która to wysokość wynika z treści zmienionej ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Z 2015 r., poz. 1830) przepisu art. 481 § 2 k.c. ; należy ponadto zauważyć, że Minister Sprawiedliwości obwieszczeniem z dnia 7 stycznia 2016 roku na podstawie znowelizowanego art. 481 § 24 k.c. ogłosił, że poczynając od dnia 1 stycznia 2016 r. wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie wynosi 7% w stosunku rocznym.

Ponadto, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki odsetki za opóźnienie w zapłacie kwot 3.760,07 złotych oraz 8.611,58 złotych, w następujący sposób:

- odsetki ustawowe w wysokości 13% naliczane od kwoty 3.760,07 złotych oraz kwoty 8.611,58 złotych za okres od dnia 19 listopada 2014 roku (dzień po wytoczeniu powództwa) do dnia 22 grudnia 2014 roku, albowiem jak wskazano powyżej, do tego dnia stosownie do art. 359 § 3 k.c. odsetki ustawowe były określone przez Radę Ministrów w wysokości 13%;
- odsetki ustawowe w wysokości 8 % naliczane od kwoty 3.760,07 złotych oraz kwoty 8.611,58 złotych za okres od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, tj. w przypadku kwoty 3.760,07 złotych 30 grudnia 2014 roku (potwierdzenie przelewu, k. 48), zaś w przypadku kwoty 8.611,58 złotych 29 grudnia 2015 roku (potwierdzenie przelewu, k. 75) - albowiem jak wskazano powyżej, w tym okresie stosownie do art. 359 § 3 k.c. odsetki ustawowe były określone przez Radę Ministrów w wysokości 8%.

Z podanych powyżej względów, Sąd uwzględnił powództwo w powyższym zakresie, o czym orzekł w pkt. I sentencji.

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu stanowił przepis art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten stanowi odstępstwo od wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c., zasady odpowiedzialności za wynik procesu na rzecz zasady słuszności. Przepis ten jest również wyjątkowy względem przepisu art. 100 in principio k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie, to właśnie ten przepis co do zasady znalazłby zastosowanie, albowiem powódka wygrała jedynie w części zasądzonego roszczenia oraz umorzenia wskutek cofnięcia pozwu motywowanego spełnieniem świadczenia w toku procesu. W części zaś oddalającej powództwo to pozwany jest wygranym.

W ocenie Sądu ***ogóle zasady ponoszenia kosztów procesu, wyrażone w art. 98 k.p.c. i 100 k.p.c. nie mogą być stosowane automatycznie, bez rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w tym znaczenia i konsekwencji obciążenia kosztami strony przegrywającej. Ocena ta musi być dokonywana przez pryzmat rodzaju działalności i sposobu finansowania publicznych zakładów opieki zdrowotnej.***

Aktualny pozostawał wniosek pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu, w tym zakresie, w jakim sprawę przegrał. Przepis art. 102 k.p.c. nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, które pozwalają na odstąpienie od stosowania przy orzekaniu o kosztach procesu odpowiedzialności za wynik procesu. Ich kwalifikacja należy do sądu, który uwzględniając całokształt okoliczności konkretnej sprawy, powinien kierować się poczuciem sprawiedliwości. W obciążaniu strony przegrywającej proces jego kosztami nie powinno być jednak automatyzmy, oderwanego od okoliczności danej sprawy. Niewątpliwie jedną z okoliczności pozwalających na odstąpienie od zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c. jest szczególnie trudna sytuacja finansowa strony obowiązanej do ponoszenia tych kosztów. Należy ocenić również taką sytuację po stronie jej przeciwnika, a zwłaszcza okoliczność, czy nieuzyskanie kosztów procesu będzie dla niego nadmiernie uciążliwe.

Nie kwestionowaną okolicznością w niniejszej sprawie jest trudna sytuacja finansowa pozwanego Szpitala. Na dzień 31 grudnia 2014 roku wykazywał on stratę w kwocie 39.933.028,25 (bilans, k. 47). Podkreślić należy, że pozwany jest podmiotem szczególnym – świadczącym usługi w zakresie opieki zdrowotnej, należącym do grupy samodzielnych, lecz publicznych zakładów opieki zdrowotnej, dlatego Sąd doszedł do wniosku, że obciążenie go kosztami postępowania sprzeciwiałoby się zasadom słuszności. Z uwagi na realizację obowiązków związanych z zapewnieniem opieki zdrowotnej przez Państwo, finansowany jest w sposób szczególny, co oznacza, że nie może w sposób dowolny gospodarować posiadanymi środkami stanowiącymi często fundusze celowe, a utrudnienia w terminowej realizacji zobowiązań tej kategorii podmiotów są faktem powszechnie znanym i uwzględnianym przez ich kontrahentów, który mimo to decydują się na zawieranie określonych umów. Pozwany Szpital jako zakład opieki zdrowotnej uzyskuje środki z Narodowego Funduszu Z. (...) w zamian za realizację kontraktu. Należy jednak pamiętać, iż pozwany oprócz zadań zakontraktowanych musi również świadczyć usługi nie objęte umową, a realizowane w celu ratowania życia i zdrowia pacjentów, tzw. „nadwykonania”, za które może w rzeczywistości nie uzyskać w rozsądnych terminach żadnych środków. Szpital podlega rygorom dyscypliny finansów publicznych, a powierzonymi mu środkami nie może

dowolnie dysponować. Dlatego też, w ocenie Sądu, po stronie pozwanego Szpitala zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 k.p.c., który pozwala na odciążenie go kosztami procesu. Jak już wskazano wyżej przemawia za tym trudna sytuacja finansowa pozwanego oraz fakt, iż pokrycie kosztów w sprawie niniejszej wiązałoby się z potencjalnymi utrudnieniami związanymi z opłacaniem faktur za leki, sprzęt medyczny i inne zamawiane towary – w tym wobec powódki, co przedłożyłoby się za zwiększenie zadłużenia pozwanego Szpitala. Należy ponadto zwrócić uwagę na fakt, że pozwany Szpital jest stroną pozwaną wielu postępowań (co jest znane Sądowi z urzędu) oraz na to, że jest uczestnikiem tych postępowań nie z powodu swojej niegospodarności, ale właśnie z braku środków na finansowanie bieżącej działalności. Opóźnienia w spłacie przez pozwanego zobowiązań finansowych nie są wynikiem złej woli, lecz przyjętego systemu rozliczeń, a także obowiązku wykonywania świadczeń zdrowotnych niezależnie od wyniku finansowego, czego powódka, jako podmiot profesjonalny działający na rynku usług medycznych miała świadomość w chwili wytoczenia powództwa. Ponadto pozwany Szpital wykonuje wyjątkowo kosztowne procedury: szczególnie skomplikowane i ratujące życie, jak chociażby przeszczepy narządów. Jak większość procedur, tak i te są niedoszacowane. Pozwany jest placówką strategiczną w systemie ochrony zdrowia. **Organem założycielskim pozwanego nie jest jednostka samorządu terytorialnego lub podmiot prywatny, od których można byłoby wymagać dofinansowania i zwiększenia partycypacji w kosztach działalności placówki. Organem założycielskim jest tu uczelnia – (...) Medyczny, a ta nie dysponuje nieograniczonymi funduszami, z tych zaś, które pozostają w jej gestii musi pokryć koszty kształcenia przyszłych lekarzy, sfinansować dydaktykę i programy badawcze, zadbać o warunki lokalowe do nauki, badań i leczenia klinicznego.**

Sąd zdaje sobie sprawę z tego, że nieobciążając kosztami przegranego procesu pozwanego, przerzuca tym samym ciężar prowadzenia tego procesu na powódkę. Niemniej, skoro ustawodawca wprowadził jako wyjątek od reguł ogólnych przepis art. 102 k.p.c., do którego przy spełnieniu powyższych przesłanek można się odwołać, to znaczy, że w takich sytuacjach przewidywał, dopuszczał i aprobował, że koszty procesu – pomimo wygranej powódki – będzie musiała ponieść ona. Na koniec należy wskazać, że pozwany Szpital zapłacił wszystkie należności wynikające z faktur VAT przed zamknięciem rozprawy, co również wskazuje na jego dobrą wolę i niecelowe uchybienie terminowi. Powódka już niespełna miesiąc po uchybieniu terminowi zdecydowała się na dochodzenie roszczeń na drodze sądowej, nie dając pozwanemu – biorąc pod uwagę jego nader trudną sytuację finansową, z której powódka zdawała sobie sprawę – wystarczającej szansy na dobrowolne spełnienie świadczenia. Ponadto należy zwrócić uwagę, że wobec uchybienia terminowi na rzecz powódki zostały zasądzone należne jej odsetki ustawowe. W ocenie Sądu, mając na uwadze powyższe, okoliczność procesowania się powódki ze Szpitalem w trudnej sytuacji finansowej pozwala Sądowi na zastosowanie tej wyjątkowej reguły, o której mowa w art. 102 k.p.c, dlatego orzeczono jak w pkt. IV sentencji.

(...)

1.(...)

(...)